

ПОСЛАННЯ ПРЕЗИДЕНТСТВА ТЕРИТОРІЇ

Прийдіть до Христа

Минуло вже майже півроку. Можна я вас запитую? Як ваші успіхи у досягненні цілей території, об'єднаних під заголовком “Прийдіть до Христа”? Чи ви працюєте над тим, аби досягнути їх у вашому власному житті та разом зі своєю сім'єю? Якщо ви це робите, чому б вам не подумати про деякі з благословень, які ви отримали завдяки цьому? Якщо ви ще нічого не робили, будь ласка, почніть працювати над досягненням цих цілей зараз. Це принесе благословення у ваше життя і життя вашої родини.

Одна з моїх улюблених історій у Книзі Мормона стосується місіонерської роботи синів Мосії серед ламанійців. Навчаючи людей, чії традиції, здавалось би, не сприяли духовному зростанню, ці віддані місіонери, тим не менш, допомогли цим ламанійцям дуже змінитися. Ми знаємо, що сини Мосії “вчили

з силою і владою від Бога” (Алма 17:3), однак однією з найдивовижніших подій у цій історії є те, що “усі з ламанійців, які повірили в їхнє проповідування, і були навернені до Господа, ніколи не відпали” (Алма 23:6). Я бачив людей, які приходять у Церкву завдяки місіонерській роботі, і тих, хто виріс у Церкві, і я бачив, як деякі з них відпали. Ці обставини змусили мене замислитися над тим, що сталося під час навернення ламанійців, що вони “ніколи не відпали”.

Як ці навернені стали мирними людьми та прикладом для наслідування для всіх людей? У книзі Алми нам було сказано, що цих ламанійців “було приведено до вірування в традиції Нефійців” (Алма 23:5). (У наш час ми могли б сказати, що їх було приведено до вірування у традиції святих останніх днів). Ці ново-навернені також “відклали зброю своїх бунтів” (Алма 23:7).

Президент
Східноєвропейської
території Джеймс Б.
Мартіно

Коли навернені ламанійці дізналися, що їхні традиції були хибними, вони зрозуміли, що повинні змінитися. Вони вирішили взяти свою зброю бунтів та “заховали [її] глибоко в землю” (Алма 24:17). Іншими словами вони зібрали свої спокуси і поклали їх туди, звідки їх не можна було дістати. А як же ми? Чи ми позбавляємося подібним чином “споку[с] і гріх[ів], які так легко облутують [нас]” (2 Нефій 4:18)? Крім того, ламанійці почали встановлювати праведні традиції у своєму житті. Це було ключем до їхнього успіху—вони заповнили порожнечу у своєму житті, запроваджуючи нові традиції, які наближали їх до Бога.

Наша мета—стати подібними до навернених ламанійців і, отже, “не боротися більше проти Бога” (Алма 23:7). Будь ласка, обміркуйте настанови, наведені у цілях території “Прийдіть до Христа”, аби вони стали новими традиціями, які нам необхідно встановити.

Нижче ви знайдете 5 дій, які можуть змінити життя як нових, так і старих членів Церкви. Це—заповіді Бога, і вони допоможуть нам залишатися вірними навіть у часи випробувань і спокус. Якщо ми виконуємо їх, це дозволить Святому Духу продовжувати боротися разом з нами і зміцнювати нас, у той час коли наші свідчення зростають:

1. Вивчайте Писання особисто і разом з сім'єю.

2. Моліться особисто і разом з сім'єю.
3. Проводьте домашні сімейні вечори.
4. Чесно сплачуйте десятину.
5. Служіть іншим, виконуючи церковні покликання.

Якщо ми встановимо традиції праведного народу, то подолаємо наші слабкості, розвинемо нашу віру і не відпадемо. Може здатися, що я все це дуже спростив, але результати можуть бути дивовижними. У міру того, як ми стаємо

наверненими і наші серця змінюються, ми отримуємо благословення миру і радості, навіть якщо продовжуємо стикатися з випробуваннями та труднощами.

Нехай Господь благословить кожного з вас. ■

МІСЦЕВІ НОВИНИ

У колі друзів

Катерина Сердюк

Харківський приход,
Київський Український кіл

Відому фразу “Проповідуйте євангелію завжди і, якщо потрібно, словами” (приписується Святому Франциску Ассізькому) члени Церкви Київського Українського колу перекладали так: “Євангелію можна проповідувати іноді й за допомогою музики”, і тепер зусиллями прихожан і місіонерів проводяться щомісячні концерти.

Коли у червні 2016 року в Київ приїздив старійшина М. Рассел М. Баллард та інші провідники Церкви, члени Церкви підготували невеличкий концерт. Апостол був вражений розмаїттям талантів прихожан в Україні. Після концерту він сказав, що вже думає, як повторити подібні заходи на один зі способів проведення місіонерської роботи. Пізніше керівництвом Київського Українського колу було прийняте рішення проводити щомісячні

концерти. Їх вирішили назвати “У колі друзів”. Українською мовою ця назва має подвійне значення. Ми всіх запрошуємо у коло друзів, де можна послухати музику, поспілкуватися в невимушеній атмосфері, куди можна запросити друзів або членів сім'ї, які бажають познайомитися з Церквою. Адаже неформальні заходи—це найлегший і найприємніший спосіб зробити це. З іншого боку, кіл і є це коло друзів. Ми дуже раді, якщо це коло буде розширюватися і розширюватися.

З успіхом пройшли перші два концерти: у січні й у лютому 2017 року. Вони проводяться у будинку зборів біля Київського храму. Це ще більше надихає учасників і глядачів.

Вік виконавців—різний. Це і діти, і молодь, і дорослі члени Церкви. Особливий настрій створюють музичні номери у виконанні місіонерів. Їх виконавча майстерність викликає захоплення усіх глядачів. Разом з місіонерами повного дня виступають колишні місіонери, а також ті, які у найближчі місяці поїдуть на місію. Зараз вони оволодівають ще одним

способом ділитися євангелією. Музичні твори також відрізняються жанровою різноманітністю: церковні гімни, класична музика, сучасні композиції, українські та російські романси. Знаходиться місце й авторським поетичним творам.

У концерті приймають участь не тільки члени Церкви. Наприклад, у лютому концерті приймали участь діти зі спеціальної школи-інтернату для дітей з особливими потребами. Церква надала гуманітарну допомогу цій школі: були замінені вікна, обладнана кухня, на якій вони готують їжу, вчать розвивати моторику і отримують необхідну їм у житті навичку. Окремий клас був обладнаний телевізором та іншими технічними засобами навчання. Діти вивчили кілька пісень з церковного *Збірника дитячих пісень*. Таким чином вони сказали “дякую” не тільки Церкві, а й Господу.

Кожний концерт приваблює все більше учасників. Члени Церкви з радістю діляться своїми талантами, коли прославляють Господа і діляться євангельським посланням з іншими. ■

ГОЛОСИ МІСЦЕВИХ СВЯТИХ ОСТАННІХ ДНІВ

Господь завжди з нами

Валентина Гаргаун

Українська Львівська місія, Чернівецька філія

У моєму житті настав такий час, коли я вирішила присвятити себе волонтерській роботі і відправилася волонтером в іншу країну— Туреччину.

Живучи цілий рік серед людей, які відрізняються своїми поглядами на життя й релігію, мені доводилося часто себе запитувати: “Чи Бог чує мої молитви? Чи дійсно мій шлях—це той єдиний істинний шлях, яким мені треба йти?” У моменти сумнівів я зрозуміла,

що люблячий Бог знаходиться на відстані молитви від нас. Завдяки молитві я отримала чудове зцілення, міцний захист, божественне знання, визвольне прощення і безцінний спокій. Отримавши цей досвід, я б хотіла сказати всім: “Якщо ми з вірою висловлюємо наше щире прохання душі та просимо тільки те, що з непохитною твердістю сприяє служінню Богові, тоді Небесний Батько дасть нам все і навіть більше”.

Під час мого служіння у Туреччині виникали різні ситуації, коли мені потрібна була порада Господа, і я завжди отримувала її. У цій країні дуже популярно курити кальян та

пити чорний чай. Якщо ви пішли за покупками на звичайний базар, продавці-турки прямо на вулиці запропонують вам випити чорний чай зовсім безкоштовно. На чаювання мене запрошували і на роботі, і на відпочинку, але кожного разу я змушена була відмовлятися через те, що живу за Словом мудрості. Це викликало у людей подив, деякі навіть могли ображатися. Але я користувалася такими моментами, аби поді-

литися з людьми своїми знаннями про Слово мудрості і Церкву. Гадаю, що це було важливо, тому що та інформація, якою я ділилася, могла розширити їх знання про Церкву і християнську віру взагалі.

На запитання про те, чому я—християнка і чому відвідую нашу Церкву, я відповідала, що без Спокуті Ісуса Христа, без прийняття причастя і без повноважень священства, на мій погляд, життя у нашому світі було б надто небезпечне, як для душі, так і для тіла.

Кожен вибирає для себе, яку церкву йому відвідувати, кому поклонятися, але ми, члени Церкви

Ісуса Христа Святих Останніх Днів, зробили свій вибір. І завдяки йому у нас є благословення—допомога Небесного Батька. Він поруч, Він чує наші молитви, допомагає і освітлює наш шлях, даруючи нам мудрість і розуміння нашої вічної природи, вказуючи шлях до щасливого життя. ■

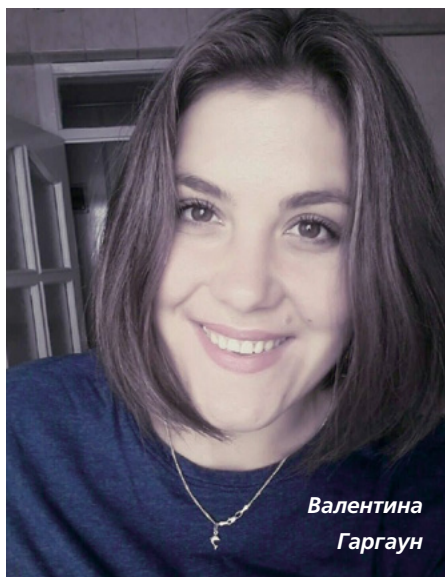
Невипадкова зустріч

Світлана Шапорда

Українська Київська місія, Черкаська філія

Ця історія почалася у 2003 році, у місті Черкаси. Якось вранці я чекала на автобус, щоб їхати на роботу. Коли він підійшов, і двері відчинилися, я побачила молодого чоловіка. Дивно, але коли я лише кинула на нього погляд, у моїй голові чітко пролунали слова: “Поділися з ним євангелією”. Але я не стала цього робити. Потім протягом декількох місяців я часто зустрічала його, але не могла набратися смливості, аби підійти до нього і почати розмову, хоча час від часу замислювалася, що я могла б йому сказати.

І ось, одного разу, коли я знову побачила його на зупинці, у моїй голові ще раз пролунав голос тихий і спокійний: “Сьогодні той день”. Я зрозуміла, що зараз не можна зволікати, і я маю поділитися з ним євангелією. Я почекала, коли він зайде у тролейбус, і зайшла слідом за ним. Всю дорогу я стояла біля нього і молилася, просячи у Батька дати мені потрібні слова. Я придумала план, що коли він вийде з тролейбуса, я вийду

Валентина
Гаргаун

Світлана й
Віктор Шапорда

за ним і познайомлюся. Але сталося все по-іншому. Тролейбус зупинився, чоловік вийшов, а мене потік людей відсунув назад, і я вийшла найостаннішою. Подивившись навколо, я помітила, що чоловік звернув і зник з поля зору. Я розгубилася. Але знов той самий ніжний голос сказав мені у моїй голові: “Біжи, ти молилася”.

Я бігла за ним по вулиці і кричала: “Чоловіче, зачекайте!!!” Він зупинився, я наздогнала його і запитала: “Чи ви хотіли би знати більше про Бога?” Він посміхнувся. Потім я ще запитала у нього, що він знає про мормонів. Ми почали розмову. Він відрекомендувався і сказав, що його звати Віктор, а ще я дізналася його номер телефону, і десь через хвилини 10–15 ми розійшлися по домівках.

Наступного дня ми зустрілися, і я розповіла йому про Відновлену євангелію. Ми зустрічалися майже щодня протягом тижня. У нього

з’явилися запитання, а я ділилася з ним тим, що вважала необхідним. Дух підказував. Через декілька днів я запропонувала Віктору зустрітися з місіонерами. Я щиро молилася про це. І він погодився. Я була на кожній зустрічі, коли місіонери навчали його. Через два з половиною місяці він отримав своє свідчення і охрестився. Цей духовний досвід допоміг мені зрозуміти, що якщо ми чисті, то чуємо настанови Святого Духа, і нам треба діяти відповідно до Його підказок.

Слід зауважити, що зустріч ця була не випадковою для нас обох. Як з’ясувалося, за деякий час до нашого знайомства Віктор запитував у Бога, де істина і яке його призначення у цьому житті. Ставши членом Церкви, він зміг отримати потрібні йому відповіді.

Прошло 4 роки. Весь цей час ми залишалися добрими друзями.

Точніше, він був для мене другом, а у нього, як з’ясувалося пізніше, були до мене ніжні почуття.

У 2007 році, у кінці квітня, ми поїхали у черговий раз до храму у Фрайберзі. Молячись у целестіальній кімнаті, я запитала у Бога про Віктора. Відповідь була: “Чому ти сумніваєшся?” Розплющивши очі, я побачила, що Віктор сидить поруч, дивиться на мене і посміхається. Після тижня служіння у храмі ми поверталися додому в автобусі, багато спілкувалися і раптом Віктор сказав: “Світлано, ти якось по-іншому ставишся до мене!?” Я відповіла: “Так, тому що я виходжу за тебе заміж”.

Коли ми приїхали додому, ми призначили дату весілля на перше грудня, тому що другого грудня була наступна поїздка до храму, і нам би хотілося запечатати наш шлюб там. Декілька місяців, що залишилися до весілля, ми проводили багато часу разом, молилися і постилися. Цей період був особливо важливим для мене, тому що мені здавалося, що моя любов ще дуже слабка. Віктор знав про це. У своїх молитвах я просила у Бога дати мені такий дар любові, щоб я була впевнена у своїх почуттях і щоб він був зі мною і у вічності. Любов—це дар і нагорода, вони даються згори за старанність, яку ми маємо докладати.

Наш Небесний Батько хоче щастя для своїх дітей і благословляє їх, коли вони роблять все, що в їхніх силах, для вічного щастя. Він відповів і на мою молитву, тому що я молилася з вірою.

Ми запечатали свій шлюб 4 грудня 2007 року, і ми щасливі. ■

ЯК Я МОЖУ ЗНАТИ

Спочатку були місіонери...

Валерій Ставиченко

Київський Український кіл, Печерський приход

Якось мені зателефонував мій приятель і розповів, що в Італії познайомився з місіонерами Церкви Ісуса Христа Святих Останніх Днів, і дав їм мою адресу, щоб вони відвідали мене і розповіли про євангелію. Звичайно, я читав у романах про самовіддане служіння місіонерів у минулі віки, але що вони знаходять собі роботу в наш час, та ще й у центрі Європи, заінтригувало мене не на жарг.

Моє перше знайомство з Біблією сталося в сімдесяті роки на сторінках журналу “Америка”. На величезному розвороті я побачив таємничий напис: “СТАРИЙ ЗАВІТ”. Не впевнений, що мені вдасться висловити словами той трепет, який я відчув тоді. Під написом була репродукція пожовклої сторінки стародавньої книги із ще більш таємничим та незрозумілим текстом. Зараз мені здається, що саме ця подія стала причиною мого несподіваного бажання зайти до церкви. Це була православна церква, але той перший досвід відвідування храму виявився для мене невдалим, тому я надалі більше не відвідував церковні будівлі.

Про мормонів мені вдалося знайти інформацію у фоліанті під назвою “Настільна книга атеїста”, і багато з прочитаного там дійсно зацікавило мене: молода людина, яка мала видіння; одкровення, написані на мідних листах; видання книги перекладів стародавніх літописів; очікування на те, що скоро

настане на землі тисячолітнє царство Боже; своєрідна ієрархія, до складу якої входять вищі священики, підпорядкована їм “колегія 12 апостолів”, патріархи, єпископи, священики, вчителі і диякони. Виявилось, що одним з важливих моментів у закликах проповідників нового вчення була думка про необхідність праці, яка мала дати людині добробут у земному житті.

І ось у вересні 1990 року мені подзвонив місіонер Іван Стратов з пропозицією зустрітися. Я одразу погодився. Історична зустріч відбулася біля входу до готелю “Русь”. З фойє вийшли два високих хлопця у білих сорочках і темних брюках (абсолютно не модному на той час одягу). Не впізнати їх було неможливо, а знайомство відбулося швидше, ніж писався цей абзац.

Північноамериканець Брайєн Бредбері та австралієць Іван Стратов — височенні хлопці, яких я побачив уперше, посміхалися мені як найкращому другу, і взагалі поведилися так, ніби зустріч зі мною — це найліпша подія в їхньому житті. І це справило сильне враження. Іван попросив мене запропонувати місце для бесіди і перше, що мені спало на думку, були Дніпровські схили. Не знаю, яким дивом ці 2 гіганти втиснулися в мій маленький Фіат універсал, але через десяток хвилин ми сиділи на печерських схилах за столиком покинутого кафе і милувалися величною стрічкою Дніпра, що йшла у

безкінечність... Оце було видовище! І коли Іван заговорив про Бога, відчувалося, що більш підходящої теми в той момент знайти було неможливо.

Він запитав мене, чи вірю я в Бога і яким я собі Його уявляю. Не дуже замислюючись, я видав, що це, мовляв, величезний розум, гігантський мозок, який контролює Всесвіт ніби комп'ютер, а ми, люди, знаходимося всередині цього організму і є його функціональними елементами. Через мить мене буквально “збив з ніг” повчальний тон і серйозний вигляд, з яким молода і, судячи з усього, освічена людина розповідала мені, як здавалося, казку про Бога, який виглядає як ми, люди. Я був у нерішучості, але, що характерно, його пояснення сумнівними не виглядали, навпаки, непереконливість почала проявлятися в моїх уявленнях. Промайнула думка про безпринципність, яку я проявляю так легко, зраджуючи своїм переконанням, але твердість і віра, які випромінювали очі молодого місіонера, викликали велику повагу і довіру, а слідом за ними я відчув заспокоєність і мир. З часом мені відкрилося, що ніяких особистих переконань у мене і не було, але існував стереотип, нав'язаний лінивою тванню болота, в якому більшість жила, і який необхідно було терміново ламати.

Наостанок мені подарували Книгу Мормона і порадили почати її читати, не відкладаючи на потім. Я і не став відкладати, перш за все тому, що мені було реально цікаво, хоч багато чого не зрозуміло.

Через кілька днів мені передзвонили знову. Я, взагалі-то думав, що знайомство відбулося і всі питання

Валерій Ставиченко с дружиною Тетяною

вирішені, але ні. Іван запитав про мої враження стосовно Книги. Я сказав, що початок цікавий, а далі, мовляв, життя покаже. “А чи не бажаєте ви запросити нас до себе у гості?”— поцікавився далі Іван. І хоча це було незвично для нашого менталітету, я швидко погодився, тим паче, що дружина не заперечувала.

У призначений час два тремтячих від холоду молодих хлопця (на вулиці був жовтень, а вони у тоненьких сорочках) зручно вместилися на нашому старому дивані. В теплі

та після їжі людей зазвичай тягне на сон, але це був не той випадок. Іван почав розповідати про евангелію, як я тепер знаю, це були шість місіонерських бесід перед хрищенням. Зазвичай вони займали часу не більше години, але мої тривали не менш трьох-чотирьох годин, і теми сягали далеко за межі теми однієї зустрічі.

Так тривало близько місяця і в один прекрасний день старійшина Стратов сказав, що я готовий до хрищення. Я попросив його дати мені час на роздуми. Іван спитав: “А чи вистачить тижня?”. Я пообіцяв, що

вистачить, і тоді вперше серйозно почав задумуватися над усіма подіями, які сталися.

Тиждень видався важким. Термінове відрядження до Усть-Чорне, це десь на вершинах Карпат. Глухі місця, проте природа приголомшлива. Можна сказати, ідеальне місце для того, щоб розмірковувати, оскільки більше там робити було нічого. Я провів у роздумах весь тиждень серед височенних смerek, швидких річок з водоспадами і могил стародавнього Мадьярського кладовища. Хотілося поговорити з

кимось із близьких, порадитися, спитати їхню думку, але не було жодної живої істоти ні в Усть-Чорній, ані в Києві, ні в усій Україні, хто міг би мені підказати хоча б щось певне. Молитися я не вмів, але через деякий час відчув, що почався повільний процес прозріння.

В останню ніч перед хрищенням я відчув деяке занепокоєння, але зранку зрозумів, що готовий до духовних змін. Приїхали місіонери, ми посідали у машину та поїхали за місто. Іван пропонував хреститися у басейні, але я, зі своєю багатою уявою, правдоподібним сприймав хрищення лише у природній водоймі, а оскільки це все відбувалося 25 листопада, то відкрити водойму треба було пошукати. Став у нагоді мій досвід рибалки, і підходяще місце невдовзі було знайдене.

Бути присутнім на хрищенні за обрядом Церкви Ісуса Христа Святих Останніх Днів у перший раз—особливий досвід. Треба було бачити, як молодий хлопець з жаркої Австралії сміливо ступив у крижану воду, навіть не скривившись, і, звичайно ж, я вже ніяк не міг осоромитися і, як тільки міг, робив вигляд, що нічого особливого не відбувається. Акторська майстерність підвела мене тільки після того, як я виринув, природу, знаєте, не обдурити, і дихати я зміг лише секунд через десять. Старійшина Стратов у цей час турботливо підтримував мене за спину і легенько підштовхував до берега, щоб я під напливом емоцій не втратив рівновагу.

Конфірмацію вирішили провести у мене вдома, і ось там, під час обряду, я одним махом, в одну

секунду отримав відповідь на всі мої сумніви і запитання, і відповідь цю мені дав ВІН—особисто.

Не минуло й місяця, як моїй дружині Тані теж захотілося піти слідами чоловіка, і 16 грудня 1990 року в Києві народився четвертий мормон. Другим охрищеним був Олексій Ромс, а третім—наша донька Наталя.

З того часу минуло більше 26 років, і, озираючись назад, я не шкодую про жоден вчинок ні у побуті, ні у служінні Господу, який я зробив за цей час під заступництвом Небесного Батька і нашої Церкви, тому що, спираючись на їхню допомогу, не можна помилитися. ■

УЛЮБЛЕНІ ВІРШІ ЗІ СВЯЩЕННИХ ПИСАНЬ

Робіть добрі справи і будьте щасливі

Аліса П.

Київський Український кіл, Воскресенський приход

Одного разу ми з моєю подружкою знайшли чужий гаманець. У мене відразу виникло дві думки: перша—залишити його собі, тому

що мені потрібні були гроші, а друга—знайти хазяїна і повернути йому гаманець. Друга думка прийшла до мене завдяки прикладу моїх батьків.

Аліса П.

Я згадала, що якось перед Різдвом вони всю ніч розшукували людину, щоб повернути їй гроші, які вони теж знайшли. Гадаю, їм допоміг Бог. Як потім з'ясувалося, та людина загубила всю свою зарплату, і якби не вони, тоді їй було б дуже важко.

І ось, ми з подругою взяли той гаманець і пішли до моєї мами за допомогою. Мама знайшла жінку із сусіднього дому, яка загубила його і дуже журилася з цього приводу. Коли ми повернули їй гаманець, вона була щасливою! І ми теж!

Гадаю, що це не так складно — зробити людину щасливою. Є багато легких шляхів, щоб допомагати людям, робити їх щасливими і ставати щасливими самому. Щодня ми маємо можливість посміхнутися комусь сумному, підтримати того, хто зажурений, зробити добру справу, не очікуючи винагороди, поступитися місцем у транспорті, допомогти донести важкі сумки або сказати комусь: “Я люблю тебе”. Пам’ятаєте слова царя Веняміна (Мосія 2:17): “Я кажу вам це, щоб ви навчилися мудрості; щоб ви дізналися, що коли ви служите вашим ближнім, то ви тільки служите вашому Богові”?

Якщо ми хочемо бути щасливими, нам треба служити Богу і виконувати Його заповіді. А коли ми служимо нашим ближнім, ми служимо Богу. Я знаю, що почуття, які ми відчуваємо, допомагаючи іншим, варті наших зусиль. Не можу сказати, що у мене це виходить часто, але коли я прислухаюся до голосу Святого Духа, Він завжди дає правильні поради. Я знаю, що Бог любить нас і хоче, щоб ми були найщасливішими. ■

Відчуйте обійми Небесного Батька

Софія Н.

Українська Львівська місія, Львівська філія

У Біблії є такий вірш: “Люби Господа Бога свого всім серцем своїм, і всією душею своєю, і всією силою своєю, і всім своїм розумом, і свого ближнього, як самого себе” (Лука 10:27). Я люблю мого Небесного Батька всім серцем і знаю, що Він завжди поруч зі мною. Найбільшим прикладом любові до людей для мене є Ісус Христос, Він віддав Своє життя за всіх нас.

Я намагаюся бути схожою на Нього, бути доброю і відповідальною, виявляти любов до

моїх однокласників і вчителів, з повагою ставитися і до дорослих, і до маленьких. Якось у школі я побачила свою однокласницю, Оленку. Був чудовий сонячний день, але я помітила, що вона була через щось засмученою. Підійшовши до неї і нічого не питаючи, я міцно обійняла її і сказала: “Як я рада тебе бачити!” Вона зраділа і заспокоїлася. Також і наш Небесний Батько обіймає мене і всіх Своїх дітей, підтримує нас. Головне, щоб ми це відчували і розуміли. ■

Софія Н.

